

et bestemt Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Først vil jeg sige, at jeg vil forbeholde mig Frihed til at søge Helbredelse, hvor jeg mener, at Helbredelse kan faas, selv om jeg skal rejse til Udlandet derfor, men saa er Spørgsmaalet, hvorvidt jeg, naar jeg har søgt en udenlandsk Læge, har Lov til at føre Medicin, hvis Sættelse ikke angives, som der staar i § 18, med mig ind her i Landet, og om denne Medicin ogsaa senere kan sendes mig. Jeg gaar ud fra, at § 18 kun omhandler Indførelse af Lægemedler, som er bestemte til Forhandling, og at Paragraffen altsaa ikke rammer Personer, der søger Helbredelse udenfor Landets Grænser og derfor ønsker at blive forsynet derfra med de nødvendige Helbredelsesmidler.

Justitsministeren (Bülow): Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) har stillet et Ændringsforslag, hvorefter § 19 skal udgaa. Dette Forslag adskiller sig betydeligt baade fra det Ændringsforslag, der er stillet til § 19 af et Mindretal i Udvalget, og det, der er stillet af et Flertal, ligesom selvfølgelig ogsaa fra § 19, baade som den er affattet af Ministeriet, og som den er affattet af Medicinalkommissionen. Det er, som det ærede Medlem sagde, et radikalt Forslag, for det gik ud paa, at § 19 helt skulde udgaa, og det ærede Medlem vilde i Stedet for have, at hvis Loven om illoyal Konkurrence ikke slog til overfor Handel med Medicin, skulde den udvides. Men det er et Fejlsyn paa § 19. § 19 maa ikke ses ud fra den Betragtning, at der er Tale om illoyal Konkurrence, men Bestemmelsen i § 19 maa ses ud fra det Synspunkt, at det, man vil ramme, er Kvaksalveri, og derfor adskiller den sig ifølge hele sin Natur og Karakter fra Loven om uhæderlig Konkurrence. Det er endelig heller ikke noget helt nyt, der indføres her, det er blot videregaaende Bestemmelser end de nuværende. Der findes gamle Bestemmelser i dansk Lovgivning om Reklamevæsen med Medicin i hvert Fald for Arkaners Vedkommende. De gaar saa langt tilbage som til Raadstueplakat af 1. December 1779, hvor der bestemtes følgende, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse: „Af de offentlige Anmeldelser erfares det jævnlig, at saavel udenrigs Medicin af Uvedkommende falbydes, som og at adskillige af Landets Egne, dels af Vindesyge, dels af overdreven Indbildning, debiterer nogle

saakaldte Arkana, hvilken Handel er utiladelig og strider mod god Orden, samt kan forlede den menige Mand til bekostelig, unyttig og ofte skadelig Brug deraf. Stadsfysikus skal være bemyndiget til at paatale deslige Anmeldelser og paa Embeds-Vegne med Assistance af Politiet, naar det maatte være fornødent, hindre og afvende saadan Handel hos Vedkommende af en ind- og udenrigs Medicin; og det skal tillige være alle dem, som forfatte og trykke de offentlige Tidender og Blade, forbuden, under Tiltale, ikke at indrykke deslige Anmeldelser; med mindre Stadsphysici Paategning derpaa findes efter Collegii medici foregaaende Samtykke“. Dette er indskærpet senere for Københavns Vedkommende af Politidirektøren i Bekendtgørelse af 19. Februar 1887, og ved Cancellirkulære af 11. Marts 1847 er Bestemmelsen udvidet til at gælde hele Landet, saa at det anbefales „vedkommende Politimestre at have Indseende med, at de nævnte og andre saakaldte Arkana, der ere bestemte til at anvendes som Lægemedler, ikke falholdes af andre end Apothekere, hvorhos det maatte betydes Udgifterne af Avertissementstidender, at det ikke kan være dem tilladt at optage Anmeldelser om deslige Artiklers Falholdelse af Uberettigede.“ Endvidere er der en Bekendtgørelse fra Københavns Politidirektør af 20. November 1876, „hvorefter Anmeldelser om udenrigs Medicin og Arkana ej uden Stadslægens Samtykke maa indrykkes samt det sig dertil sluttende Forbud i Raadstue-Plakat af 10. Januar 1791 mod Avertissementer angaaende Brokbaand og andre Bandager til Legemet i forskellige Tilfælde“. Jeg har disse Lovbestemmelser fra et Særtryk af Danmarks Apotekerforenings Tidsskrift for 1910. Der findes altsaa i Lovgivningen tilsvarende Bestemmelser til dem i § 19, og det vil ses, at Grunden til dem er akkurat den samme, som jeg her har betonet. Man er gaaet ud fra det Synspunkt, at her gælder det om at beskytte Publikum mod en vindesyg Udnyttelse, som Folk er særlig tilbøjelige til at blive Ofre for, naar de lider af en Sygdom, og der avtereres om Midler, som kan lindre deres Sygdom.

Der oplyses i samme Tidsskrift, hvorefter man blot ved et flygtigt Gennemsyn af Dagbladene for nogle Uger — det maa altsaa have været i 1910 — fandt Avertissementer, i hvilke der stilledes i Udsigt Helbredelse for Lungesvindot, Gigt, Forkølelse, Hæshed, Snue, Ischias, Eksem,